

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Pitumpu't Tatlo

Pagbubunyag ng mga Makasaysayang Pagkakatulad: Ang Panlilinlang ni Jeroboam at ang Pagsubok sa Pananampalataya ng Kilusang Adventista

Jeff Pippenger
2024-02-06

Ang hilagang kaharian at ang timugang kaharian ay nangalat sa ilalim ng poot ng Diyos sa loob ng dalawang libo limandaan at dalawampung taon bilang katuparan ng nilabag na tipan sa Levitico dalawampu't lima at dalawampu't anim. Ang apatnapu't anim na taon sa pagitan ng pagwawakas ng unang poot at ng huling poot ay kumakatawan sa pagtipon ng dalawang kahariang iyon tungo sa iisang kaharian ng espirituwal na makabagong Israel noong 1844. Ang pagtipon ng dalawang bansang iyon ay inilarawan sa pamamagitan ng dalawang patpat na pinag-isa ni Ezekiel at ng dalawang patpat na tinipon ng balo sa Sarepta sa salaysay tungkol kay Elias. Noong Oktubre 22, 1844, nagwakas ang kasaysayang propetiko ng hilagang at timugang mga kaharian, at sa gayon ay inulit nito ang kasaysayan ng pasimula ng dalawang kahariang iyon.

Nagtatag si Jeroboam ng isang huwad na sistema ng pagsamba sa hilagang kaharian upang pigilan ang kaniyang mga nasasakupan na maglakbay patungo sa Juda at sumamba sa Diyos sa santuwaryo sa Jerusalem.

At nagsabi si Jeroboam sa kanyang puso, Ngayo'y babalik ang kaharian sa sambahayan ni David. Kung ang bayang ito ay aahon upang maghandog sa bahay ng Panginoon sa Jerusalem, kung magkagayo'y babaling muli ang puso ng bayang ito sa kanilang panginoon, kay Rehoboam na hari ng Juda; at ako'y kanilang papatayin, at babalik sila kay Rehoboam na hari ng Juda. Kaya't ang hari ay sumangguni, at gumawa ng dalawang guya na ginto, at sinabi sa kanila, Mahirap para sa inyo ang umakyat sa Jerusalem; narito ang iyong mga diyos, O Israel, na nag-ahon sa iyo mula sa lupain ng Egipto. At inilagay niya ang isa sa Bethel, at ang isa ay inilagay niya sa Dan. At ang bagay na ito ay naging kasalanan; sapagkat ang bayan ay naparoon upang sumamba sa harap ng isa, hanggang sa Dan. At gumawa siya ng isang bahay ng mga mataas na dako, at nagtalaga ng mga saserdote mula sa mga pinakababa sa bayan, na hindi sa mga anak ni Levi. At nagtakda si Jeroboam ng isang pista sa ikawalong buwan, sa ikalabing-limang araw ng buwan, gaya ng pistang nasa Juda, at naghandog siya sa ibabaw ng dambana. Gayon ang ginawa niya sa Bethel, na naghahandog sa mga guya na kanyang ginawa; at inilagay niya sa Bethel ang mga saserdote ng mga mataas na dako na kanyang ginawa. Kaya't naghahandog siya sa ibabaw ng dambanang ginawa niya sa Bethel sa ikalabing-limang araw ng ikawalong buwan, sa buwan na kanyang binalak sa kanyang sariling puso; at nagtakda ng isang pista para sa mga anak ni Israel: at naghahandog siya sa ibabaw ng dambana, at nagsunog ng kamangyan. 1 Mga Hari 12:26-33.

Ang kaniyang kaayusan ng pagsamba ay tipikal sa Katolisismo (pag-anismo), sapagkat, gaya ng sa paghihimagsik ni Aaron, nagtatag ito ng isang larawan sa halimaw—isang larawan ng halimaw. Ang dalawang larawang guya ay yari sa ginto, na sumasagisag sa Babilonia. Ang mga larawang

iyon ay inialay sa mga diyos ng Egipto, na itinukoy, gaya ng itinukoy din ni Aaron, bilang “ang mga diyos na nag-ahon sa kanila mula sa lupain ng Egipto.” Nagtayo siya ng dalawang dambana sa dalawang lungsod, na, kapag pinagsama, ay kumakatawan sa pagsasanib ng simbahan (Bethel) at estado (Dan). Ang mga dambana ay mga huwad ng tunay na dambana, na walang iba kundi si Cristo, gaya ng inaangkin ng Katolisismo na ito ang kinatawan ni Cristo sa lupa. Nagtaguyod siya ng isang tiwaling pagkasaserdote, gaya ng mga pari ng Katolisismo. Humirang siya ng isang araw para sa kaniyang pagsamba na sadyang iba sa alinmang araw ng mga tunay na kapistahan ng Diyos, kaya’t kinakatawan nito ang sigalot hinggil sa tunay at huwad na araw ng pagsamba.

Sa pagpapasinaya ng kaniyang huwad na sistema ng pagsamba, nagsugo ang Diyos ng isang propeta mula sa Juda upang sawayin ang kaniyang pekeng sistema ng pagsamba.

At narito, may dumating na isang lalaki ng Diyos mula sa Juda, ayon sa salita ng Panginoon, sa Bethel: at si Jeroboam ay nakatayo sa tabi ng dambana upang magsunog ng kamangyan. At sumigaw siya laban sa dambana sa salita ng Panginoon, at nagsabi, O dambana, dambana, ganito ang sabi ng Panginoon; Narito, isang anak ay ipanganganak sa sambahayan ni David, na ang pangalan ay Josias; at sa iyo niya ihahain ang mga pari ng mga matataas na dako na nagsusunog ng kamangyan sa iyo, at mga buto ng mga tao ay susunugin sa iyo. At nagbigay siya ng tanda nang araw ding yaon, na sinasabi, Ito ang tandang sinalita ng Panginoon; Narito, ang dambana ay mabibiyak, at ang mga abo na nasa ibabaw nito ay mabubuhos. 1 Mga Hari 13:1-3.

Ipinahayag ng propeta mula sa Juda ang isang tatlong-bahaging propesiya na tumutukoy sa darating na pagsilang ni Haring Josias. Ipinagpauna niya na papatayin ni Josias ang mga masasamang saserdote na nanunungkulan sa huwad na dambana at na susunugin din niya ang mga buto ng tao sa mismong dambanang iyon. Nagbigay rin siya kay Jeroboam ng isang tanda, na nagsasaad na mabibiyak ang dambana ni Jeroboam at mabubuhos ang mga abo nito. Ang lahat ng ito ay natupad alinsunod sa Salita ng Panginoon, ngunit nang marinig ni Jeroboam ang pagpapahayag ng propeta ay nagalit siya at binalak na gumawa ng hakbang laban sa propeta; subalit ang Diyos ang may ganap na kapamahalaan.

At nangyari, na nang marinig ni Haring Jeroboam ang sinabi ng tao ng Diyos, na sumigaw laban sa dambana na nasa Bethel, iniunat niya ang kaniyang kamay mula sa dambana, na sinasabi, Dakpin ninyo siya. At ang kaniyang kamay na iniunat niya laban sa kaniya ay natuyo, anupa’t hindi na niya maibalik sa kaniyang sarili. Ang dambana naman ay nabiyak, at ang abo ay nabuhos mula sa dambana, ayon sa tanda na ibinigay ng tao ng Diyos sa pamamagitan ng salita ng Panginoon. 1 Mga Hari 13:4, 5.

Agad na natupad ang tanda, at naparalisa ang kamay ni Jeroboam.

At sumagot ang hari at sinabi sa lalaki ng Diyos, Ipagmakaawa mo ngayon sa harap ng Panginoon mong Diyos, at idalangin mo ako, upang maipanumbalik sa dati ang aking kamay. At dumalangin ang lalaki ng Diyos sa Panginoon, at naipanumbalik muli sa hari ang kanyang kamay, at naging gaya ng dati. At sinabi ng hari sa lalaki ng Diyos, Halina, sumama ka sa akin sa bahay, at magpahinga ka, at bibigyan kita ng gantimpala. At sinabi ng lalaki ng Diyos sa hari, Kahit ibigay mo sa akin ang kalahati ng iyong bahay, hindi ako sasama sa iyo, ni kakain

ng tinapay ni iinom ng tubig sa dakong ito: Sapagkat gayon ako inutusan sa pamamagitan ng salita ng Panginoon, na nagsasabi, Huwag kang kumain ng tinapay, ni uminom ng tubig, ni bumalik sa daang dinaanan mo. Kaya't siya'y lumakad sa ibang daan, at hindi nagbalik sa daang kanyang dinaanan nang pumaroon siya sa Bethel. 1 Mga Hari 13:6-10.

Laging inilalarawan ni Hesus ang wakas ng isang bagay sa pamamagitan ng pasimula nito, at ang pasimula ng mga kahariang Hilaga at Timog ng literal na sinaunang Israel ay nagtatapos sa kasaysayan kung saan ang dalawang patpat ay pinag-isa upang maging isang patpat, na kumakatawan sa bansa ng espirituwal na makabagong Israel.

Sa kasaysayang pinag-isa ang dalawang piraso ng kahoy, sinimulan, sa panahon ng wakas noong 1798, ang isang tatlong-hakbang na proseso ng pagsubok. Ang dalawang piraso ng kahoy (mga kaharian) ay tinitipon bilang paghahanda sa pagbubuhos ng Espiritu Santo sa Sigaw sa Hatinggabi. Sa unang pagkabigo noong tagsibol ng 1844, nabigo ang mga Protestante sa proseso ng pagsubok at naging mga anak na babae ng Katolisismo, at sa gayon ay inulit ang pagpapasinaya ng isang huwad na sistema ng pagsamba, gaya ng tinipikal ni Jeroboam.

Ang Repormasyong Protestante ay isang gawaing isinakatuparan ng Diyos upang ilabas ang Iglesia sa Ilang mula sa mga pamahiin, mga tradisyon, at mga kaugalian ng Simbahang Romano. Mula sa panahon ni Martin Luther, parami nang paraming katotohanan ang nahayag na nagtutukoy sa patutot ng Tiro bilang walang iba kundi isang paganong sistema ng pagsamba na binalutan ng huwad na pagpapakilalang Kristiyano. Layunin ng Panginoon na ilabas ang Kaniyang bayang bihag mula sa kadiliman, gaya ng Kaniyang ginawa nang ang Kaniyang bayan ay mga alipin sa Egipto. Pinalaya Niya sila mula sa pagkaalipin sa Egipto upang ibigay sa kanila ang Kaniyang kautusan. Ang pagtangi ng mga Protestante na sumunod sa dumaragdag na liwanag ng kaalamang inilantad nang alisin ang tatak noong 1798 ay humadlang sa kanila na kilalanin ang kautusan at ang tunay na gawaing santuwaryo ni Cristo noong 1844.

Ang kanilang pagtangi sa mensaheng ukol sa oras ng paghuhukom ay kumatawan sa kanilang pagiging mga anak na babae ng Igllesiang Romano, at pagkaraan ay itinatag nila ang isang huwad na sistema ng pagsamba na tinutukoy sa Kasulatan bilang ang huwad na propeta (tumalikod na Protestantismo). Ang matatapat na Millerita na sa pamamagitan ng pananampalataya ay pumasok sa santuwaryo noong Oktubre 22, 1844, ay tumanggap ng liwanag ng ikatlong anghel at nagpahayag ng pagsaway laban sa huwad na sistema ng pagsamba na nag-aangking Protestante, samantalang pinanghahawakan ang pangunahing tradisyon ng paganismo, na ito'y ang pagsamba sa araw. Ang propeta mula sa Juda ay sumagisag sa Adbentismong Millerita na kumikilala at naglalahad ng mensahe ng ikatlong anghel na dumating noong Oktubre 22, 1844.

Nang hilingin ni Jeroboam na pumaroon ang propeta sa kanyang tahanan upang magpanibagong-lakas, inilahad ng propeta ang mga tiyak na tagubiling ibinigay sa kanya ng Panginoon. Iyon ding utos ay ibinigay sa Adbentismo ng mga Millerita. Ang utos ay huwag bumalik sa daang pinanggalingan, at ang Adbentismo ng mga Millerita ay lumabas mula sa mga denominasyong Protestante. Sila ay nahiwalay sa mga Protestante sa unang pagkakadismaya noong tagsibol ng 1844, at si Jeremias ay nagbibigay ng halimbawa ng mismong mga tagubiling

ibinigay sa propetang mula sa Juda.

Aking nasumpungan ang Iyong mga salita, at aking kinain yaon; at ang Iyong salita ay naging sa akin ang kagalakan at katuwaan ng aking puso: sapagkat tinatawag ako sa Iyong pangalan, O Panginoon, Diyos ng mga hukbo. Hindi ako naupo sa kapulungan ng mga manunuya, ni nagalak; ako'y naupo na nag-iisa dahil sa Iyong kamay: sapagkat pinuspos Mo ako ng poot. Bakit ang aking sakit ay walang patid, at ang aking sugat ay walang lunas, na ayaw gumaling? Magiging lubos Ka bang gaya ng sinungaling sa akin, at gaya ng tubig na natutuyo? Kaya't ganito ang sabi ng Panginoon, Kung ikaw ay manunumbalik, ay ibabalik nga kita, at ikaw ay tatayo sa harap Ko: at kung iyong ihihiwalay ang mahalaga mula sa hamak, ikaw ay magiging gaya ng Aking bibig: magsibalik sila sa iyo; ngunit huwag kang bumalik sa kanila. At gagawin kitang isang kutang pader na tanso sa bayang ito: at sila'y makikipaglaban sa iyo, ngunit hindi sila magtatagumpay laban sa iyo: sapagkat Ako'y kasama mo upang iligtas ka at upang magpalaya sa iyo, sabi ng Panginoon. At ililigtas kita mula sa kamay ng masama, at tutubusin kita mula sa kamay ng mabagsik. Jeremias 15:16-21.

Sa katuparan ng hulang ukol sa panahon ng ikalawang "Woe," noong Agosto 11, 1840, ang makapangyarihang anghel ng Apocalipsis 10 ay bumaba na may isang munting aklat na bukás sa kaniyang kamay, at inatasan si Juan na pumaroon at kunin ang aklat at kainin iyon. Kinakatawan ni Jeremias yaong mga kumain ng munting aklat sa panahong iyon ng kasaysayan, at ang mga salita ay matamis na parang pulot-pukyutan, sapagkat ang mga ito ay "ang kagalakan at katuwaan ng" kaniyang "puso." Ngunit dahil sa "kamay" ng Diyos, si Jeremias ay "napuno" "ng poot," siya ay "nasugatan" at nasa "palagiang kirot." Dahil sa "kamay" ng Diyos, ipinahayag ni Jeremias na ang Diyos ay naging "sa" kay Jeremias "gaya ng isang sinungaling," at gaya ng "mga tubig na nagkukulang." Itinakip ng Panginoon ang kaniyang "kamay" sa isang pagkakamali sa ilan sa mga bilang ng tsart ng 1843.

Si Jeremias ang kumakatawan sa unang pagkadismaya ng mga Milerita, nang maantala ang pangitain ni Habakuk. Sa mga kinakatawan ni Jeremias, tila nabigo ang mensahe, na kinakatawan bilang "ulan." Ngunit sinabi na ni Habakuk, "Ang pangitain ay para pa sa itinakdang panahon; ngunit sa wakas ito'y magsasalita at hindi magsisinungaling: bagaman mag-antala, hintayin mo ito; sapagkat walang pagsalang darating ito, hindi magpapaliban." Inakala ni Jeremias na nagsinungaling ang Diyos, at na nabigo ang mensahe (ulan), ngunit ito'y naantala lamang.

Pagkatapos ay inutusan ng Diyos si Jeremias na: "Kung ikaw ay manunumbalik, muli kitang ibabalik, at ikaw ay tatayo sa Aking harapan: at kung ihihiwalay mo ang mahalaga sa hamak, ikaw ay magiging gaya ng Aking bibig: hayaang sila'y manumbalik sa iyo; ngunit huwag kang manumbalik sa kanila." Matapos ang pagkadismaya, si Jeremias ay kumakatawan sa bayan ng Diyos na kailangang manumbalik sa paglilingkod sa Panginoon at iwaksi ang panghihina ng loob na naidulot nang waring nabigo ang mensahe. Kung matutugunan ni Jeremias ang itinakdang mga kahingian, papahintulutan siya ng Diyos na maging Kanyang tagapagsalita.

Higit na mahalaga para sa ating pag-aaral sa panahong ito ang sinabi ng Diyos kay Jeremias hinggil sa "kapulungan ng mga manunuya" na "nagagalak" sa kaniyang kabiguan. Sinabi Niya kay Jeremias na maaaring bumalik sa kaniya ang mga manunuya, ngunit kailanman ay hindi siya dapat

bumalik sa kanila. Kinatawan ni Jeremias ang mga tumindig laban sa mga Protestanteng na bagong nagpasiyang magbalik sa kawan ng Katolisismo at naging mga anak na babae ng Babilonia, ang mga bulaang propeta ni Baal at ni Astarot. Kinatawan ni Jeremias ang propetang taga-Juda na, sa gayunding punto sa linya ng propesiya, ay sumaway sa huwad na sistema ng pagsamba ni Jeroboam sa pasimula ng hilagang kaharian, at sa gayon ay sumasagisag sa pagpapakilala ng isang huwad na sistema ng pagsamba na isang larawan ng Katolisismo sa katapusan ng kasaysayan ng hilagang kaharian. Sinabi ng propeta kay Jeroboam, nang mag-alok si Jeroboam ng pakikipag-alyansa, na hindi siya dapat kumain, uminom, ni bumalik sa daang kaniyang pinanggalingan.

At sinabi ng hari sa tao ng Diyos, Sumama ka sa akin sa aking bahay, at magpahinga ka, at bibigyan kita ng gantimpala. At sinabi ng tao ng Diyos sa hari, Kahit ibigay mo sa akin ang kalahati ng iyong bahay, hindi ako sasama sa iyo; ni kakain ako ng tinapay ni iinom ng tubig sa dakong ito. Sapagkat gayon ako inutusan sa pamamagitan ng salita ng Panginoon, na nagsasabi, Huwag kang kumain ng tinapay, ni uminom ng tubig, ni bumalik sa parehong daang iyong pinanggalingan. 1 Hari 13:7-9.

Ang pahayag ng propeta na taga-Juda ay kaayon ng mga gawa ng mga huwad na propeta nina Baal at Astarot sa salaysay ni Elias. Walang alinlangan, ang kasaysayan ng mga Milerita ay siya ring kasaysayan ni Elias, sapagkat si Miller ay si Elias. Sa salaysay ni Elias, nagsagawa ang mga propeta ni Baal at ni Astarot ng isang sayaw ng panlilinlang, na nalantad bilang kahangalan nang bumaba ang apoy mula sa Diyos at tinupok ang handog ni Elias, at sa gayo’y sumasagisag sa pagbubuhos ng Espiritu Santo sa Sigaw sa Hatinggabi ng kasaysayan ng mga Milerita. Ang paghaharap na iyon sa kasaysayan ay kumakatawan sa paghaharap ng ikalawang Elias, na si Juan Bautista, sa panahon ng sayaw ng panlilinlang na isinagawa ng anak ni Herodias (Salome). Si Herodias ay antitipo ni Jezebel, at si Jezebel ay sagisag ng Simbahang Katolika.

Noong 1844, ang mga Simbahang Protestante ay naging si Salome, ang anak ni Herodias (Jezebel). Sa sayaw ng panlilinlang, si Herodes ay nangakong ibibigay ang kalahati ng kanyang kaharian, at ginawa niya ito sa kanyang kaarawan, na sa gayon ay nagsasagisag sa mga huling araw kung kailan ang sampung hari—na ang sagisag nila ay si Ahab (ang hari ng sampung hilagang kaharian)—ay sumasang-ayon na ibigay ang kanilang kaharian sa kapapahan (Jezebel). Ang pagbibigay ng “kalahati ng iyong kaharian” ay isang sagisag ng isang konpederasyon, at ang propeta mula sa Juda ay malinaw na ipinabatid kay Jeroboam na kailanman ay hindi siya makikipag-alyansa sa haring tumalikod ni susupportahan ang kanyang huwad na sistema ng pagsamba.

Iyan din ang sinabi ng Panginoon kay Jeremias, nang sinabi Niya na ang “kapulungan ng mga manunuya” (tumalikod na Protestantismo) ay maaaring bumalik kay Jeremias, ngunit si Jeremias ay kailanma’y hindi dapat bumalik sa kanila, ni bumalik sa daang kanyang pinanggalingan. Ngunit ginawa nga mismo iyon ng propetang taga-Judea, sapagkat siya’y nadaya ng isang huwad at sinungaling na propeta bago siya bumalik sa Judea—bago niya matapos ang gawaing ipinagkaloob sa kanya.

May isang matandang propeta na naninirahan sa Bethel; at ang mga anak niyang lalaki ay naparoon at isinaysay sa kanya ang lahat ng mga gawa na ginawa ng lalake ng Diyos nang

araw na yaon sa Bethel; ang mga salitang sinalita niya sa hari ay isinaysay din nila sa kanilang ama. At sinabi ng kanilang ama sa kanila, Aling daan siya tinahak? Sapagkat nakita ng kanyang mga anak kung aling daan tinahak ng lalake ng Diyos na nagmula sa Juda. At sinabi niya sa kanyang mga anak, Siyahan ninyo ang asno para sa akin. Kaya't siniyahan nila ang asno para sa kanya; at sumakay siya roon, at sumunod sa lalake ng Diyos, at nasumpungan niya itong nakaupo sa ilalim ng isang punong roble; at sinabi niya sa kanya, Ikaw ba ang lalake ng Diyos na nanggaling sa Juda? At sinabi niya, Ako nga. Nang magkagayo'y sinabi niya sa kanya, Pumaroon ka sa aking bahay, at kumain ka ng tinapay. At sinabi niya, Hindi ako makababalik na kasama mo, ni makapapasok na kasama mo; ni kakain man ako ng tinapay ni iinom ng tubig na kasama mo sa dakong ito; sapagkat sa pamamagitan ng salita ng Panginoon ay sinabi sa akin, Huwag kang kakain ng tinapay ni iinom ng tubig doon, ni magbabalik man upang dumaan sa daang iyong pinanggalingan. At sinabi niya sa kanya, Ako man ay propeta na gaya mo; at may isang anghel na nagsalita sa akin sa pamamagitan ng salita ng Panginoon, na nagsasabi, Dalhin mo siyang pabalik kasama mo sa iyong bahay, upang siya'y kumain ng tinapay at uminom ng tubig. Ngunit nagsinungaling siya sa kanya. Kaya't bumalik siya kasama niya, at kumain ng tinapay sa kanyang bahay, at uminom ng tubig. At nangyari, habang sila'y nakaupo sa hapag, na ang salita ng Panginoon ay dumating sa propetang nagbalik sa kanya; at siya'y sumigaw sa lalake ng Diyos na nanggaling sa Juda, na nagsasabi, Ganito ang sabi ng Panginoon: Yamang sumuway ka sa salita ng Panginoon, at hindi mo tinupad ang utos na iniutos sa iyo ng Panginoon mong Diyos, kundi ikaw ay bumalik, at kumain ng tinapay at uminom ng tubig sa dakong ito na tungkol dito'y sinabi sa iyo ng Panginoon, Huwag kang kakain ng tinapay, ni iinom ng tubig; ang iyong bangkay ay hindi darating sa libingan ng iyong mga ninuno.

At nangyari, pagkatapos niyang kumain ng tinapay at pagkatapos niyang uminom, na nilagyan niya ng siyahan para sa kanya ang asno, ibig sabihi'y para sa propetang kanyang ibinalik. At nang siya'y umalis, sinalubong siya ng isang leon sa daan at pinatay siya; at ang kanyang bangkay ay nakahandusay sa daan, at ang asno ay nakatayo sa tabi nito, gayon din ang leon ay nakatayo sa tabi ng bangkay. At, narito, may mga taong nagdaraan, at nakita ang bangkay na nakahandusay sa daan, at ang leon na nakatayo sa tabi ng bangkay; at sila'y pumaroon at ibinalita ito sa lungsod na tinitirhan ng matandang propeta. At nang marinig ito ng propetang nagbalik sa kanya mula sa daan, ay sinabi niya, Siya ang tao ng Diyos na naging masuwayin sa salita ng Panginoon; kaya't ibinigay siya ng Panginoon sa leon, na lumapa sa kanya at pumatay sa kanya, ayon sa salita ng Panginoon na sinabi niya sa kanya. At sinabi niya sa kanyang mga anak, Lagyan ninyo ng siyahan ang asno para sa akin. At nilagyan nila ito ng siyahan. At siya'y yumaon at nasumpungan ang kanyang bangkay na nakahandusay sa daan, at ang asno at ang leon na nakatayo sa tabi ng bangkay; hindi kinain ng leon ang bangkay, ni nilapa ang asno. At binuhat ng propeta ang bangkay ng tao ng Diyos, at inilagay iyon sa asno, at ibinalik niya; at ang matandang propeta ay pumaroon sa lungsod, upang tumangis at upang ilibing siya. At inilagay niya ang kanyang bangkay sa sarili niyang libingan; at tinangisan nila siya, na sinasabi, Ay, kapatid ko! At nangyari, pagkatapos niya siyang mailibing, na siya'y nagsalita sa kanyang mga anak, na sinasabi, Pagka ako'y namatay, ilibing ninyo ako sa libingan na kinalibingan ng tao ng Diyos; ilagay ninyo ang aking mga buto sa tabi ng kanyang mga buto: Sapagkat ang salitang kanyang inihyaw sa pamamagitan ng salita ng Panginoon laban sa

dambana sa Bethel, at laban sa lahat ng mga bahay ng matataas na dako na nasa mga lungsod ng Samaria, ay walang pagsalang mangyayari. 1 Mga Hari 13:11-32.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Kapag ang kapangyarihan ng Diyos ay nagpapatotoo kung ano ang katotohanan, ang katotohanang iyon ay tatayo magpakailanman bilang katotohanan. Hindi dapat isaalang-alang ang anumang mga sumunod na haka-haka na salungat sa liwanag na ibinigay ng Diyos. May mga taong titindig na may mga pagpapakahulugan sa Banal na Kasulatan na para sa kanila ay katotohanan, ngunit hindi naman katotohanan. Ang katotohanan para sa panahong ito ay ibinigay sa atin ng Diyos bilang saligan ng ating pananampalataya. Siya mismo ang nagturo sa atin kung ano ang katotohanan. May titindig ang isa, at susunod pa ang iba, na may bagong liwanag na sumasalungat sa liwanag na ibinigay ng Diyos sa pamamagitan ng pagpapamalas ng Kanyang Espiritu Santo. May iilan pang nabubuhay na dumaan sa mga karanasang kasangkot sa pagtatatag ng katotohanang ito. Sa kagandahang-loob ng Diyos, pinanatili Niya silang buhay upang paulit-ulit, hanggang sa katapusan ng kanilang buhay, isalaysay ang karanasang kanilang pinagdaanan, gaya ng ginawa ni Juan na apostol hanggang sa pinakahuling yugto ng kanyang buhay. At ang mga tagapagdala ng bandila na nangabuwal sa kamatayan ay magsasalita sa pamamagitan ng muling paglilimbag ng kanilang mga sinulat. Ako ay tinagubilinan na sa gayong paraan maririnig ang kanilang mga tinig. Sila'y magpapatotoo kung ano ang bumubuo sa katotohanan para sa panahong ito.

Hindi natin dapat tanggapin ang mga salita ng mga dumarating na may dalang mensaheng sumasalungat sa natatanging mga punto ng ating pananampalataya. Nagtitipon sila ng napakaraming sipi mula sa Kasulatan, at ibinubunton ang mga ito bilang mga katibayan na pumapalibot sa mga teoryang iginigiit nila. Paulit-ulit na itong nagawa sa nakalipas na limampung taon. At bagaman ang Kasulatan ay salita ng Diyos at nararapat igalang, ang paglalapat nito, kung sa gayong paglalapat ay natitinag ang isa mang haligi ng pundasyong itinataguyod ng Diyos sa loob ng limampung taon, ay isang malaking pagkakamali. Ang gumagawa ng gayong paglalapat ay hindi nakababatid ng kagila-gilalas na pagpapamalas ng Espiritu Santo na nagbigay ng kapangyarihan at bisa sa mga nakaraang mensaheng dumating sa bayan ng Diyos.

Ang mga patunay ni Elder G ay hindi maaasahan. Kung tatanggapin, wawasakin ng mga ito ang pananampalataya ng bayan ng Diyos sa katotohanang naging dahilan kung bakit tayo ay kung ano tayo.

Dapat tayong magkaroon ng tiyak na paninindigan hinggil sa paksang ito; sapagkat hindi matibay ang mga puntong sinusubukan niyang patunayan sa pamamagitan ng Kasulatan. Hindi nila pinatutunayan na ang nakaraang karanasan ng bayan ng Diyos ay isang kamalian. Taglay natin ang katotohanan; pinatnubayan tayo ng mga anghel ng Diyos. Sa ilalim ng paggabay ng Espiritu Santo ibinigay ang paglalahad ng usapin ng santuwaryo. Marapat na manahimik ang lahat hinggil sa mga aspekto ng ating pananampalataya na wala silang naging bahagi. Hindi kailanman sumasalungat sa sarili ang Diyos. Ang mga katunayan mula sa Kasulatan ay nagagamit nang mali kapag pinipilit na magpatotoo sa hindi totoo. May lilitaw na isa, at susunod pa ang iba, na magdadala ng inaakalang dakilang liwanag, at magpapahayag ng

kanilang mga pag-aangkin. Ngunit naninindigan tayo sa mga dating palatandaan. [1 Juan 1:1-10 sinipi.]

"Ako ay inatasang sabihin na ang mga salitang ito ay maaari nating gamitin sa paraang angkop sa panahong ito, sapagkat dumating na ang panahon na ang kasalanan ay dapat tawagin sa tunay nitong pangalan. Napipigilan tayo sa ating gawain ng mga taong hindi nagbagong-loob, na hinahanap ang kanilang sariling kaluwalhatian. Ibig nilang ituring na sila ang mga tagapagpasimula ng mga bagong teorya, na kanilang inihaharap na inaangking katotohanan. Ngunit kung tatanggapin ang mga teoryang ito, maghahatid ang mga ito sa pagtangga sa katotohanang sa nakaraang limampung taon ay ibinibigay ng Diyos sa Kanyang bayan, na pinagtitibay sa pamamagitan ng pagpapamalas ng Banal na Espiritu." Selected Messages, aklat 1, 161.